

רע"פ 8337/14 - אושרי ברקוביץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8337/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אושרי ברקוביץ

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בעפ"ג 11455-06-14, מיום 29.10.2014 שניתן על-ידי כב' השופטים: ר' יפה-כ"ץ - סג"נ, י' צלקובניק, י' רז-לוי

בשם המבקש: עו"ד חן בן-חיים

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ - סג"נ, י' צלקובניק; י' רז-לוי), בעפ"ג 11455-06-14, מיום 29.10.2014, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ר' סולקין), בת"פ 57975-01-13, מיום 27.4.2014.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הודה, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע שורה של עבירות רכוש, בכך שהיה שותף למסכת עבריינית מתוכננת של התחזות לבעלי מקצוע, התפרצות לדירות, וגניבת רכוש יקר ערך. בהסדר הטיעון הוסכם על הצדדים, כי המשיבה תטען לעונש של עד 5 שנות מאסר, לריצוי בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. על יסוד הודאתו של המבקש, הרשיע אותו בית משפט השלום בבאר שבע, בביצוע העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (שש עבירות); התפרצות לדירת מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין (ארבע עבירות); ניסיון להתפרצות לדירת מגורים, לפי סעיף 406(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין (שלוש עבירות).

3. בגזר דין מיום 27.4.2014, קבע בית משפט השלום כי העונש ההולם את מעשיו של המבקש הוא "על הרף הגבוה של המתחם". בגזר הדין, הודגשה שיטת הביצוע המתוחכמת, הנועזת והמגונה, שבה פעלו המבקש ושותפיו, ואת הפגיעה שנגרמה, כתוצאה ממעשיהם, לתחושת הביטחון האישי של נפגעי העבירות. טעם להקלה מסוימת בעונש, ראה בית המשפט בכך שהמבקש הודה באשמה והביע נכונות לפצות את הנפגעים. בשים לב למכלול השיקולים, הושתו על המבקש העונשים הבאים: 54 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והפעלת שלושה מאסרים מותנים בני 6, 12 ו-10 חודשים, בחופף, כך שבסך הכל נגזר על המבקש לרצות בפועל 54 חודשי מאסר; 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה מסוג פשע; 6 חודשי מאסר, למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה מסוג עוון, לפי פרק י"א לחוק העונשין; קנס בסך 5,000 ש"ח; פיצוי לקורבנות העבירה בסך 25,000 ש"ח.

4. ביום 29.10.2014, דחה בית המשפט המחוזי בבאר שבע את ערעורו של המבקש על גזר הדין. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, נדחתה טענתו של המבקש, לפיה פערי הענישה בינו לבין שותפים אחרים שנטלו חלק בפרשה, מצדיקים הקלה בעונשו. בית המשפט הדגיש את חומרת מעשיו של המבקש, שהיה שותף לביצוע שורה של התפרצויות, תוך ניצול העובדה שקורבנות העבירה היו קשישים. נקבע, כי עניינם של השותפים האחרים הוא שונה באופן מהותי מעניינו של המבקש. שותפים אלה הורשעו במסגרת הסדר טיעון קודם, במסגרתו הם הורשעו בביצוע עבירה אחת של סיוע להתפרצות לבית מגורים ועבירה של גניבה, ומדובר היה בהסדר טיעון סגור לעניין העונש, בין היתר, נוכח קיומו של קושי ראייתי.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, חזר המבקש על טענתו, כי הפער בין העונש שהושת עליו לבין עונשם של השותפים האחרים, מבטא חריגה קיצונית מעקרון אחידות הענישה, באופן המצדיק הקלה בעונשו. כמו כן נטען בבקשה, כי מאחר שבסופו של יום הורשע כל מי שנטל חלק בביצוע העבירות, אין נפקות לקושי הראייתי שהיה בעניינם של יתר השותפים. בנוסף, לטענתו של המבקש, בגזר הדין לא ניתן משקל לנסיבותיו האישיות, אשר "הובילו אותו" לבצע את העבירות בהן הורשע.

דיון והכרעה

6.

הבקשה דנן מכוונת להתערבות בעונש אשר הושת על המבקש. פעמים רבות נפסק, כי השגה על חומרת העונש איננה מצדיקה ליתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", למעט במקרים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (רע"פ 8087/14 אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014); (רע"פ 7584/14 אבו שוקור נ' מדינת ישראל (2.12.2014); רע"פ 7641/14 אלטורי נ' מדינת ישראל (30.11.2014)). עניינו של המבקש איננו נכנס בגדר מקרים אלה (רע"פ 3727/11 אליהו נ' מדינת ישראל (17.5.2011)), וכיוון שכך, דין הבקשה להידחות.

7.

בבחינת למעלה מן הצורך יוער, כי דין טענותיו של המבקש להידחות גם לגופן. לעניין עקרון אחידות הענישה, ציינת ברע"פ 7064/12 פנדו נ' מדינת ישראל (14.10.2012):

"אכן, עקרון אחידות הענישה הוא עקרון חשוב בשיטת משפטנו, ומטרתו מניעת ענישה שרירותית והבטחת שוויון מהותי בין נאשמים. מכוחו של עקרון זה, יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות ובאותן נסיבות [...] יחד עם זאת, עקרון אחידות הענישה אינו חזות הכל, וכלל זה אינו קובע, א-פרוורית, כי לכל המורשעים באותו סוג של עבירות קיים דין אחד. כלומר, בית-המשפט לא ילמד בהכרח, מהעונש שנגזר על פלוני לגבי העונש הראוי לאלמוני - כל מקרה ונסיבותיו הוא, כל נאשם ונסיבותיו הוא" (פסקאות 16-15).

8.

בעניינו של המבקש, הפער בין העונש שהושת עליו, לבין עונשם של חלק מן השותפים למסכת העבירות, הוא פער ניכר. ואולם, הערכאות הקודמות כבר עמדו על ההבדלים המהותיים בין עניינו של המבקש לעניינם של חלק מן השותפים האחרים לביצוע העבירות, באופן אשר מסביר היטב את פער הענישה, ואינני רואה צורך לחזור ולפרט את הנימוקים לכך. לא למותר הוא לציין, כי על אחד השותפים, שהורשע בעבירות זהות לעבירות שבהן הורשע המבקש, נגזר עונש זהה. בנוסף, נגד המבקש היו תלויים ועומדים שלושה מאסרים מותנים, והדבר לא הניא אותו מלבצע את שורת העבירות בהן הורשע. לבסוף יצוין, כי לא עלה בידי המבקש להתגבר על המשוכה הגבוהה העומדת בפניו, בכך שהעונש שהושת עליו איננו חורג מן הגבול העליון של הסדר הטיעון עליו הסכימו הצדדים (רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (29.6.2014)).

9.

נוכח האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ' בכסלו התשע"ה (12.12.2014).

ש ו פ ט